

Както се вижда от дадените по-нататък числа, влоговете на всички банки въ града ни, включително и държавните (безъ спестовната пощенска каса, за която сведения не можа да вземемъ) възлизатъ за 1927 год. на 126 милиона лржгло спестени пари отъ Сливенци, а пласментите имъ на 218 милиона лржгло. За нашия градъ това сж числа доста значителни и красноречиви.

Годините 1926 и 1927 отбелязватъ за Сливенъ нѣколко начинания и завършеци съ добра икономична прокоба. Презъ тия години се осжществи единъ отдавна проектуванъ и лелѣянъ блѣтъ на Сливенци — *електрична централа*. Осжществи я общогражданската кооперация „Хаджи Димитъръ“. Откри се тържествено на 17 януарий 1928 година по случай петдесетгодишнината отъ освобождението на града. Зданието е построено подъ гарата. За сега е впрегнатъ само единъ дизеловъ моторъ отъ 300 конски сили. Цѣлата мрежа не е довършена, ше се строи постепенно. За сега 5 трансформатора обслужватъ охоло 25 километра мрежа и всичко струва охоло 7 милиона лева, платими въ 3—4 години.

Значението на централата не само за освѣтлението на града, но и най-главно за индуструването му, особно като снабдява съ двигателна енергия дребните занаятчи и промишленици, е безспорно. Ше се даде възможность да се развиятъ и нѣкои домашни поминѣци. При все това, сегашното разрешение на градската ни електрификация е временно и недостатъчно. До нѣколко години действителността ше покаже, че Сливенъ не може да се задоволи само съ 300 конски сили, и че не е дизелъ мотора предпочителния двигателъ за единъ градъ обиколень както съ земновжглени мини, така и съ водни сили. До преди три години сжществуваше водниятъ синдикатъ „Сини камѣни“, който си бѣше задалъ за целъ да осжществи изработения отъ кжщата Сименсъ-Шукертъ проектъ за водна централа на Твърдишката рѣка, отъ която се предвиждаше да се получаватъ 1500 конски сили енергия. Сегашната термична централа въ града щѣше да бжде помощна централа. Това бѣше единъ по-цѣлесѣобразень и по-далновиденъ планъ, който съ осуети само отъ кжсгледството на недобре осведомени хора, които мѣрятъ голѣмитъ пѣчини съ дребния аршинъ на своите еснафски облаги. Макаръ, че синдикатътъ ликвидира, Сливенци не трѣбва да изпусчатъ изъ предвидъ неговите проекти, защото рано или късно минните и водни богатства въ сѣседство съ града ни ше бждатъ впрегнати за индустрените му нужди. Научаваме се, че е въ изучване проекта за електрична устрѣйка на близките мини „Качулка“ и „Брусия“. Ако това стане, дневната градска централа ше черпи енергия отъ тоя източникъ. Отъ тамъ ше се снабдяватъ, навѣрно, за своята електрификация и близките градове и села.